

skulde udrette Herremandens Arbejde, før de fik Lov til at tænke paa deres egne Sager, har de været tvungne til Dag for Dag at opsætte og lægge til Bunke hjemme hos dem selv, indtil de endelig kunde stjæle sig en Dags Frihed til at skotte deres egen Bedrift . . . og da denne Oprindelse til vore Møddinger efterhaanden er gaaet i Glemmebogen, har man naturligvis ment, at der maatte stikke en særlig dyb Mening i Bevarelsen af dem og derfor ikke haft Mod til at skaffe sig dem fra Halsen . . . kort og godt: disse stinkende Gødningskuler, de er simpelt hen en Arv fra Trældommens Dage, ganske ligesom saa megen anden gammel Raaddenskab, som vi nu er ved at frigøre Samfundene for! Er det ikke morsomt, Hansine? . . . Hvor er det i det hele ikke en velsignet Tid at leve i! Saadan at være Vidne til, hvordan vor Tids Oplysning, dens overalt vaagnende Sandheds- og Retfærdighedstrang lidt efter lidt, i stort som i smaat, bryder Trældommens Aag og bereder Menneskene en lysere og gladere Fremtid!“

Hansine skiftede en Pind og svarede med et halvt fraværende Smil. Hun kendte Emanuels let vakte Begejstring for Tidens nye Idéer og var vant til at være den stumme Tilhører ved hans